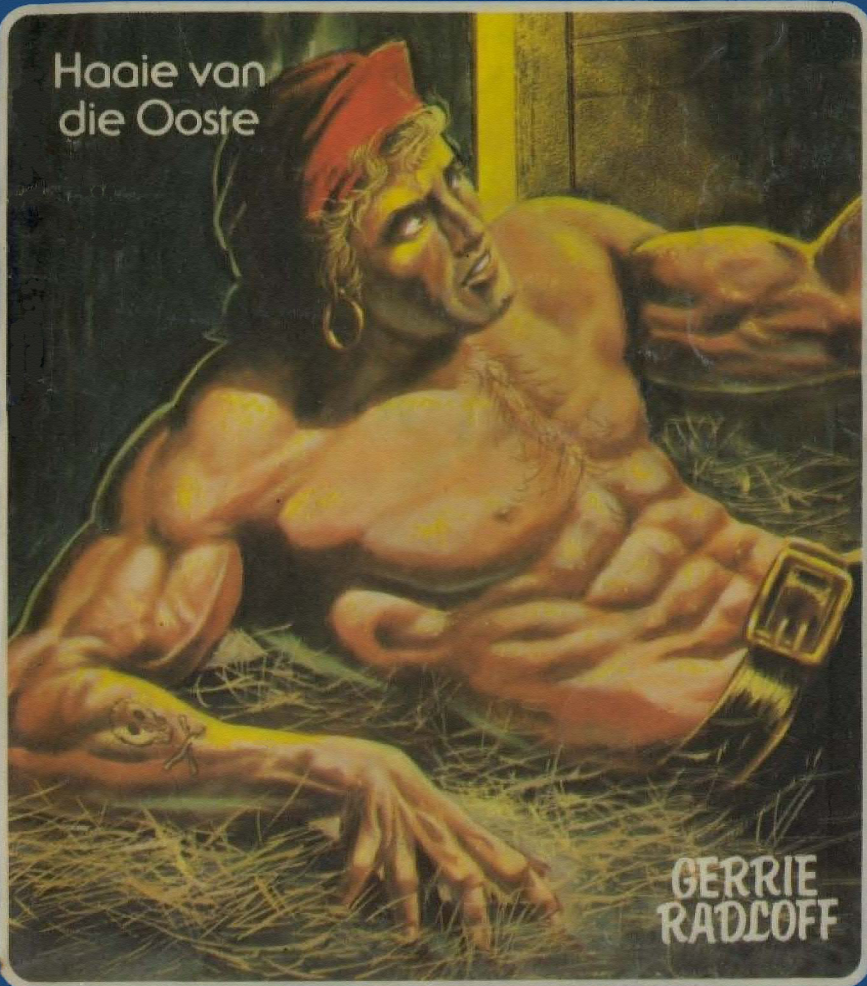

OLOFF DIE SEEROWER

No. 18.

Haaie van
die Ooste

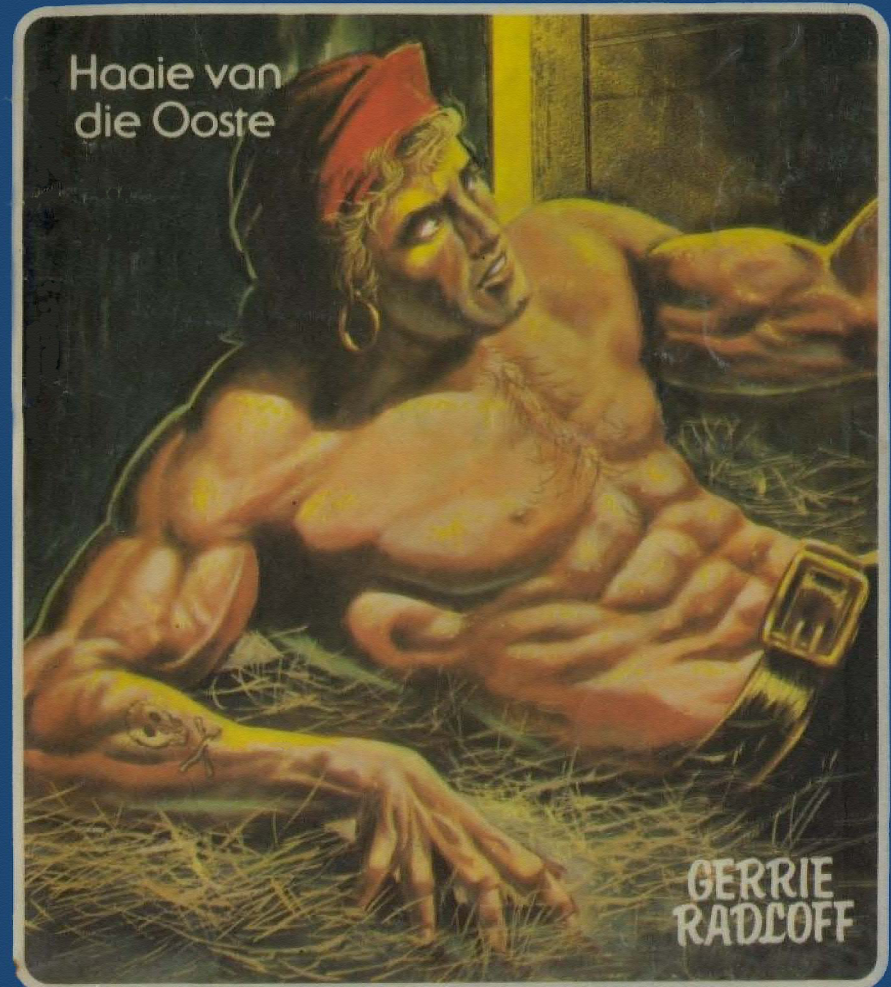
GERRIE
RADCOFF

OLOFF DIE SEEROWER

No. 18.

Dan klouter Oloff hulle teen die houtpilare op totdat hulle die relings van die agterkasteel beetkry. Hulle kruip daardeur en 'n oomblik later het hulle die twee wagte en die stuurman van agter af betrek en katswink geslaan. Ongeërg stap Oloff na die middeldek toe tot waar die tou oor die reling hang. Hy sis soos 'n slang en borrel sy manne die een na die ander uit, klim met die tou op en skuif plat op hulle maag op die middeldek. Tien minute later het tien van hulle by elke luik stelling ingeneem. Oloff, vergesel deur twintig ander sluip met die leer af tot aan die bopunt van die gang wat tussen die skeepsruime deurloop. Hier brand helder lampe. Die wagte sit amper in die middel van die gang om 'n tafel. Sonder aarseling stap Oloff en die twee manne wat ook nou Arabiese drag aanhet in die gang af. Die wagte kyk een keer op en gaan dan voort met hul kaart speel. Nie een van hulle kry die geleentheid om uit te roep voordat 'n harde hou van agter af hulle teen die vloer slinger nie.

Stofomslag: Chris du Plooy

„Wat speel ons nou?” Prins Mahara Jaman Malik laat gly die ou Italiaanse pak van sewe-en-negentig kaarte deur sy vingers. Hy verskuif effens van posisie waar hy met gekruisde bene op sagte kussings langs die klein vierkantige Persiese tapyt sit.

„Maar dit is onregverdig, Jaman!” roep die jong Arabier uit wat teenoor hom sit. „Jy moet ons die geleentheid gee om ons geld terug te wen.”

„En alles verloor wat ek het, Mesud?” Prins Malik streef die fyn moestassie onder sy krom addellike neus. Dit is asof die dun, swart strepie 'n verfyndheid aan sy andersins dik, sensuele lippe verleen. Ook die sterk ken en breë voorkop neem baie van die Arabierse karakter uit sy gelaatstrekke. Selfs die blasheid van sy vel is deur die son met 'n effense goue skynsel gekleur.

Sy swart oë vonkel ondeund. Sy aantreklike gelaat plooi in die glimlag van 'n man wat met goeie vriende saam verkeer.

„Dit is waarom ek beswaar maak,” werp Mesud teë. Sy jong, lenige liggaam is duidelik belyn onder die ligte satynkleed wat los om hom hang en waarvan hy die romp tot oor sy knieë getrek het. Sy wakker blik rus op die Prins met veglustigheid wat net deur 'n goeie maat openbaar kan word. „Jy weet dat jou geluk nie kan voortduur nie. Nou wil jy die spel staak.”

„En wat sê jy, Orkkan?” verneem die Prins ewe geselsend van die jong Arabier wat langs Mesud sit. Die twee is amper identies gekleed en volgens hul gelaatstrekke en liggaamsbou wil dit voorkom asof hulle broers is—alhoewel dit nie die geval is nie.

„Natuurlik stem ek saam met Mesud,” antwoord Orkkan onthuts. „Die wanner het nie reg om kop uit te trek nie.”

Jaman Malik lig sy wenkbroue liggies. Hy knik gemoedelik asof hy wil toegee dat die ander 'n sterk saak het.

„En jy, Aydin?” vra hy nogtans van die vierde en laaste man in die geselskap.

Aydin haal sy skouers op. Sy lang, spits gesig is sedig en ernstig.

Bo sy hoë wangbene trek sy oë nou.

„Hulle gedra hulle soos kinders,” merk hy op. „Dae lank is ons reeds op die wye see. Eendag wen die een, die ander dag die ander. Môre is dit weer julle beurt.”

„O, so!” roep Mesud uit. „Nou kies jy Malik se kant.”

„Ek kies geen kant nie,” antwoord Aydin bedaard. „Ek is in alle geval ook al moeg vir die spel. Ek sou ander vermaak verkies.”

„As dít jou houding is,” sê Orkkan, „waarom het jy saamgekom? Jy het geweet ons sal dae lank op die see wees.”

„En wat sal van julle drie maltrappe word as ek julle nie vergesel om julle effens in toom te hou nie?”

„Hoor nou!” jou Mesud. „Dit is maklik om hier in veiligheid van ’n duisend knap krygers te sit en jou slim te hou. Maar wat sal al jou mooi woorde werd wees as ons voor die vyand staan en jou lewe afhang van die krag van jou gewrig en die sterkte van die staal in jou swaard?”

„Ek sal julle nog sê van watter kant om aan te val; ek sal ook langs julle staan met ’n swaard in my hand.”

„ Mooi so, Aydin!” Prins Malik klop hom op die skouer. „Vertel hulle bietjie. En ek glo jou goed,” vervolg hy. Dan gooi hy sy arms behaaglik uit en met ’n trotse blik kyk hy van die een na die ander. „Ons is die volmaakte viermanskap. Ek, Mahara Jaman Malik, Prins van Zanzibar, seun van die magtigste sultan op aarde. En julle, Mesud, Orkkan: die vegtersbloed van die hoogste adel bruis deur jul are. Jul oë is skerp soos dié van ’n arend, jul voete is lig soos vlokkies skuim op die rand van ’n brekende, stormende brander.” Hy wend hom tot Aydin. „En jy, my vriend, jy het die wysheid van ’n gryse geleerde, die verstandigheid van al my vader se raadgewers. Wat meer kan ek verlang as om julle by my te hê op my reise?”

Mesud en Orkkan sê niks. Dit is Aydin wat ewe droog opmerk.

„As mense so lank tot mekaar se geselskap beperk is, is jy geneig om later sentimenteel te word. Ons voel natuurlik ook heel gelukkig oor jou teenwoordigheid, en om dan maar met die vleiery

voort te gaan, wil ek graag byvoeg dat ons dierbare Prins die verpersoonliking van ál die deugde is wat hy aan ons toegeswaai het. In hom is die eienskappe saamgesmelt wat maar tussen ons verdeel is.”

„Dankie.” Die Prins buig ewe hoflik. Mesud en Orkkan juig hom toe en Aydin vervolg.

„Is dit nie jy, prins Malik, wat die ses skepe van hierdie vloot ontwerp het nie? Het hulle nie ’n vaart wat deur geen ander vaartuig geëwenaar kan word nie? En is dit nie jy, liewe Prins, wat jare lank die onbeholpe, lomp, gevaarlike en duur bedrywigheide van die slawehandelaars gadeslaan het nie? Het jy nie toe besluit dat jy die slawemark van Zanzibar die bymeekaarkomplek van kopers uit alle dele van die wêreld sal maak deur blanke slawe goedkoop aan te bied nie? Die koffers van jou koninklike vader sal oorloop. Die . . .”

„Verskoon my, Aydin,” val die Prins hom in die rede. „Maar vind jy dalk fout met my planne?”

„Geensins,” verseker Aydin hom. „Dit is amper belaglik om te dink dat niemand vantevore so ’n briljante ingewing. . .”

„Jy skeer mos die gek,” keer Malik hom weer effens agterdogtig. „As jy enige besware het, praat. Wat my betref, is dit ’n langdradige, onbetalende stelsel waarop die klomp te werk gaan. Weke en maande lank moet hulle in die wildernis en die ver-raderlike woude rondswerf om ’n paar primitiewe inboorlinge aan te keer en teen bespotlike pryse op die mark te sit. Wat ons gaan doen, is vinniger en hopelik sonder veel bloedvergiëting. Ons oorlaai die mark met opgevoede, intelligente en liggaamlik sterk Europeane.”

„Maar dit is net wat ek sê, Malik!” roep Aydin uit. „Hier op die suidkus van Afrika is talle klein nedersettings. Die bewoners van die Kaapkolonie leef in rus en vrede langs die see. Dit is in die binneland waar hulle snags met wapens onder hul kopkussings slaap. Ons gaan eenvoudig aan wal en nooi hulle aan boord.

„Nou waarom praat jy dan asof jy. . .?”

„Jy het begin met jou hoogdrawende lofbetuigings,” werp Aydin teë.

Malik haal sy skouers op. Hy lag.

„Ek het net skielik gevoel dat ek julle moet sê hoe dankbaar ek is dat julle saamgekom het.” Hy sprei die kaarte op die klein tapyt tussen hulle oop. „Maar kom, jou praatjies het my ’n plan gegee, Aydin. Oor ’n paar weke sal ons ruime vol van lieflike slawe en slavinne wees. Kom ons trek elk ’n kaart. Die een wat die hoogste omdraai, sal die eerste beurt kry om die mooiste van hulle almal vir hom uit te soek.”

„Uitstekend!” gee Mesud toe, en hy ruk ’n kaart uit die pak. „Oor mooi jong dames is ek altyd gewillig om saam te praat.”

„En skaars drie weke uit Zanzibar?” Orkkan klik met sy tong, maar keer ook ’n kaart om. „Ek weet watter beloftes jy daar aan ’n sekere dame gemaak het. En,” hy swaai na Malik, geveins beskuldigend, „dit geld sommer vir jou ook, Malik. Moenie dink ons weet nie hoekom jy nou so skielik hierdie ekspedisie van stapel gestuur het nie. Jy kon ’n sekere hofdametjie nie behoorlik in die oë kyk nie, nè?”

„Bog!” werp Malik teë. „In alle geval, wanneer ons eendag terugkeer, is alles vergeet.”

„Jou sondes dra jy saam met jou,” voeg Aydin ewe sedig by. „Hulle kan jy nooit ontvlug nie.”

„Toe, toe nou, oupa,” knor Malik. „Jy word te ernstig. Dalk vererg ek my. Trek ’n kaart.”

„Daardie vererg wil ek graag sien,” brom Aydin.

„Toe man,” por Malik hom aan. „Hier is myne.”

„As ek dan aan julle kinderspeletjies moet deelneem. . .” En Aydin keer ook ’n kaart om.

„Ek wen!” roep Mesud uit. „Julle is almal getuies.”

„Onthou net,” en Orkkan se stem is stroopsoet, „ek is jou beste vriend.”

„Ons. . .” Malik hou sy hand op. Hy luister.

„Land voor die boeg—stuurboordkant!” sing die wag luid en

verheugd uit die kraaines.

„Aha!” Die Prins spring op en sy vriende volg hom. „Dit is moontlik Algoabaai. Ons vaar selfs vinniger as wat ek verwag het.”

Hulle stap onder die veelkleurige seilte met die goue fraings uit tot by die vergulde reling van die lang, smal agterdek. Voor hulle uit strek die nou, slanke middeldek onafgebroke tot in die spits boeg. Ses sierlike maste steek trots die blou lug in, kreunend onder die gewig van die massiewe, driehoekige seile.

En weerskante van die vlagskip sny vyf susterskepe deur die deininge. Soos ’n lang, swart streep vlak onder die kantrelings, strek ’n enkel ry geskutspoorte na aan mekaar. Malik glimlag opgewek en verlustig hom in die vars soutbelaaide windjie teen sy gesig. Met hierdie ses skepe sal hy enige vloot aandurf, want kan hy hulle nie oorrompel nie, sal hy minstens kan wegkom sonder dat hulle hom ooit weer inhaal.

Van die middelmas af stap ’n offisier flink nader. Skitterende sterre op sy tulband dui sy rang aan as die van admiraal. Hy buig diep voor die Prins.

„Dit is Algoabaai, prins Malik,” kondig hy aan.

„Ek het so geraai, Ramath,” antwoord Malik. „Vaar ons reguit land toe?”

„Ja, Hoogheid,” antwoord die admiraal saaklik en met selfvertroue. „Dit is maar ’n klein nedersetting.”

„Dit is goed. Jy ken die kus en behoort te weet. Ek het volle vertroue in jou oordeel.”

Ramath buig diep. Agter hom drom die matrose en soldate by die kantreling saam en staar na die deinsigtheid op die kim waar die lyne van die strand en die heuwels en die berge mettertyd vorm sal aanneem. Hulle het ’n paar weke laas land gesien. Malik het doelbewus in die diepsee langs gevaar om onnodige ontmoetings met handelsvaarders op die erkende roetes te vermy.

„Ons sal volgens ons voorgenome plan te werk gaan,” sê-vra Ramath.

„Maar natuurlik, my getroue Ramath. Dit is vir jou om te besluit.”

„Dan sal ons net 'n skuit met 'n paar man aan wal stuur,” hervat die admiraal. „Hulle sal die nedersetters van ons vreedsame besoek verseker en die omgewing bespied. Ná donker sal ons die trop aankeer kraal toe.”

„Dit is goed.”

„Wil U Hoogheid persoonlik aan wal gaan—met die eerste bootvrag, of later?”

„Later, Ramath. Ons laat die voorlopige verkenningwerk aan jou oor.”

Die Admiraal buig en vertrek om reëlings te tref. Malik slaan sy arms om die skouers van Mesud en Orkkan en hulle keer terug na die koelte onder die tent.

„Soos lammertjies wat lui-lekker in die son lê en slaap, sal ons hulle betrap!” roep Malik opgewek uit.

„Adders slaap ook lui-lekker in die son en kan ook onverwags betrap word!” werp Aydin sedig teë. „Maar adders kan dodelik byt as hulle skrikgemaak word.”

„Pessimis!” snou Mesud hom toe. „Kom ons gaan maak ons slaggereed.”

„Ek hoop daar is 'n paar wat hulle verset,” sê Orkkan verlangend. „Ek het oefening nodig.”

„Julle is dwase,” laat Aydin hoor. „Ons kom soek slawe en julle wil hulle doodmaak. Wat is dié goed vir ons werd tensy hulle lewendig is—fris, sterk en onbeskadig.”

„Aydin het reg,” beaam Malik. „Vang hulle lewendig.”

Een na die ander word die groot seile ingehaal. Soos lang stompe dobber die ses skepe in die beskutte baai.

„Skeepsboot word neergelaat. 'n Paar van die bemanning en twee offisiere neem daarin plaas. Ook Hassan, Malik se persoonlike lyfbediende, gaan saam. Lank reeds het Malik agtergekome dat hy Hassan ten volle kan vertrou en dat die intelligente, lojale vent sy lewe wy aan die diens van sy meester.

Hassan sal hom in alle geval eerstehandse inligting bring. Malik wuif hulle voorspoed toe.

Dit is skemeraand toe die boot terugkeer. Gedurende die laat namiddag het Malik en sy vriende die kus deur verkykers bespied. Daar is 'n klein fortjie op die hoogste punt vlak teen die waterkant. Hy tel maar sowat vier kanonne op die borswering. Origen sien hulle 'n paar klei-opstalle en een of twee groter geboue wat waarskynlik pakkamers of herberge is.

Hassan buig liggies toe hy aan boord kom en Malik bereik. Aangesien hy daagliks in noue aanraking met die Prins is, steur hy hom nie veel aan formaliteite nie.

„Vriendelik, soos 'n sonnige lentemôre, Prins,” deel hy hom mee. „Te dankbaar dat hulle die geleentheid kry om handel te dryf. Hulle beskou die onverwagte aankoms van so 'n groot vloot wat feitlik heeltemal sonder vleis en groente is, as 'n groot seëning.”

„Wonderlik!” roep Malik uit. „Jy sê jy het goed reggekom met jou Hollands en Engels, Hassan?”

„Maklik, Prins.”

„Die geluk is met ons,” hervat Malik. „Hoe heerlik om te dink dat ons die mense hier in sulke gelukkige omstandighede aantref.”

„Die arme goed moet jy liever sê,” val Aydin hom in die rede. „Hoe aaklig om hul rus te kom verstoor en hul vryheid te ontnem.”

„En hoe tragies dat daar mense is wat diep dink,” lag Malik. „Jy is die soort wat die wêreld wil hervorm.”

„En hoe lyk die meisies, Hassan?” verneem Mesud wat ook daar bystaan.

„Sterk en gesond, sheik Mesud,” antwoord Hassan met 'n glimlag.

„Hoë pryse,” merk Malik droog op.

„Aangename vooruitsigte,” glimlag Mesud smalend.

Twee uur later sit die vier vriende in die agterstewe van die voorste boot wat met kragtige hale oor die kalm watervlak getrek word. Dit is donker en in die sterlig is die strand nie eens sigbaar

toddat hulle op die kruin van 'n brander na die sand gedra word nie.

In meeste van die huise brand nog lig. Die inwoners van die klein nedersetting gesels miskien nog opgewek oor die onverwagte geluk wat hulle getref het.

Geluidloos snel vierhonderd man oor die strand. Daar is 'n uitroep digby die fort, maar dit word skielik onderbreek en kort daarna weergalm in die stil aand die gille van vrouens en die verbaasde, onbegrypende geskreeu van mans wat stadigaan oorslaan na magtelose woede. Met die voete skop die Arabiere die deure van die huise oop of slaan die vensers stukkend. Die nedersetters word op 'n hoop langs die waterkant bymeekaargejaag.

Malik, met Mesud en die ander op sy hakke, het na die fort gesnel. Onderweg het hulle 'n voetganger teëgekom, en kort daarna die toe deur van die vierkantige klipgebou bereik. Dadelik het Malik sy manne beveel om terug te val en skuiling te soek indien daar op hulle gevuur word. Maar tot sy verbasing het hy ná 'n rukkie besef dat die fort onbeman is.

„Hulle het waarskynlik doodveilig gevoel omdat ses vriendskaplike oorlogsvaarders in die baai voor anker lê,” merk hy tevrede op toe hulle nader stap om die „vangs” te beskou. Die Arabiere staan terug om die Prins te laat deurkom.

'n Oomblik lank kyk Malik stil oor die groep in die donkerte voor hom. Hulle staan verslae, soos gebreekte riete by die besef van die ramp wat hulle getref het.

„Ons sal hulle maar môre deurkyk,” sê Malik vir Ramath wat langs hom ingeval het. „Ek moet jou gelukwens. Nie 'n enkele skoot is gevuur nie.”

„Dit was jóú beplanning, Hoogheid.”

„Onmens. . . heiden. . .!” Die woorde bars uit die keel van 'n jong man hier op die rand van die groep gevangenes. Malik kan Hollands en verskeie ander tale goed praat. Hy besef dat die kêrel moes agtergekom het dat hy die leier van die Arabiere is en die woorde is dus teen hom gemik.

„Aha!” roep hy opgewek uit. „Die klomp het lewe in hulle.”

„Wat doen julle met ons?” roep 'n bejaarder man uit die middel van die groep.

„Julle sal die eer hê om op die populêrste slawemark in die wêreld verkoop te word,” deel Malik hulle heel vriendelik mee.

'n Kreun van skok en angs styg uit die ongelukkige nedersetters op. 'n Vrou gaan aan die huil. Die jong man wat eerste gepraat het, spring vorentoe, maar Ramath en 'n ander stamp hom woes terug.

„Hou hierdie kêrel eenkant,” versoek Malik bedaard. „Ek wil môre in die daglig kyk hoe braaf hy is.”

In die grou dag kloof die ses skepe skuimrante weerskante van die boeg. Met vol seile vaar hul weswaarts. Hulle bly nou digby die kus en uit die kraaines van elke skip hou die wagte die land deur verkykers dop.

Dit is ná ontbyt toe die honderd-en-twintig slawe op die lang dek van die vlagskip in rye staangemaak word. Op sy gemak stap Malik en sy vriende voor hulle verby. Af en toe lag hulle as een 'n geestige opmerking maak. Soms knik hulle met waardering as een van die gevangenes 'n gespierde liggaamsbou vertoon wat jare lank weerstand teen slawerny sal kan bied.

Op die punt van die voorste ry staan die jong man wat die vorige aand op Malik gevloek het. Sy hande is agter sy rug vasgebind, maar sy kop is fier orent en sy blik wankel nie voor die swart, smalende oë van die Arabiese Prins nie.

„Dan sal ons van jou maar ons proefkonyn maak,” sê Malik sonder plegtigheid op Hollands. „Jou vriende kan dan sien wat sal gebeur indien hulle dalk ontevrede raak met die behandeling wat hulle aan boord ontvang en besluit om iets daaromtrent te doen. Hang hom aan sy duime van die naaste dwarsmas,” versoek hy Ramath ongeërg. „Laat hom daar hang totdat hy van honger en dors omgekom het en smyt hom dan oor boord. Daagliks wanneer jy die res 'n bietjie vars lug laat skep, sorg jy dat hulle hom daar sien hang.”

Met strakke blik staar die gevangenes hom aan. Die kreun van